

ANARCHISTISCH EN LIBERTAIR FEMINISME

ALS ETHISCH-POLITIEK PROJECT

Eloísa Benvenuto de Andrade

In tegenstelling tot het gebruikelijke puristische en essentialistische perspectief wanneer we het hebben over als we het hebben over revolutionaire perspectieven die streven naar socialisme, is anarchisme een ethisch project en niet een simpele projectie van de toekomstige werkelijkheid. Het anarchistische project, dat voortkomt uit het geloof de verwezenlijking van de arbeidersklasse, sinds de Verlichting - waarin de mogelijkheid van sociale de mogelijkheid van sociale mobiliteit betekent dat elk individu wordt erkend als in staat om rationeel te denken rationeel denken - culmineert in een radicale opvatting van het bestaan van het subject dat zijn complex en radicaal hun toestand in het leven weerspiegelt. Het is daarom een project gesmeed in het concrete, niet in het abstracte. In zijn oorsprong wordt zijn koppigheid niet gedelegeerd naar de "ander". de "ander"; anarchisten begrijpen zichzelf eerder als subjecten die onderworpen zijn aan een dwingende hiërarchie. aan een dwingende hiërarchie die haar macht vervreemdt, de macht van het volk vervreemdt en daarom de macht van het volk en die daarom de macht van het volk vervreemdt. Deze dwingende hiërarchie kan worden begrepen als de uitdrukking van de relatie van bevel en gehoorzaamheid die de verschillen hiërarchiseert die verschillen die het collectief vormen, zoals ras, klasse en geslacht, en die we nu herkennen als een keten van onderdrukkingen.

In die zin is anarchisme een project dat het idee van natuur, essentialistisch en puristisch, gebaseerd op de Hobbesiaanse moraal en absoluut in strijd met het libertarische perspectief. het libertarische perspectief. Deze bevraging is in het voordeel van een kritische en permanente reflectie op de reflectie op tegenstrijdigheden, waardoor een perspectief wordt versterkt dat geworteld is in een materialistisch perspectief van de werkelijkheid. materialistisch perspectief van de werkelijkheid. Daarom is anarchisme geen esthetisch project, het is niet iets dat esthetisch gerealiseerd wordt, noch is het een levensstijl of puur activisme. puur activisme.

Omdat het ethisch is, is de anarchistische opvatting gebaseerd op twee belangrijke elementen voor begrip van de werkelijkheid, namelijk macht en classisme. De specificiteit van van deze elementen is dat beide op een ongekennde en originele manier worden opgevat. Het unieke van het eerste element is dat voor anarchisten macht niet alleen bestaat als overheersing, maar iets is dat vervreemd is van het individu door de onderdrukkingen waaronder ze lijden. De eigenaardigheid van het tweede element is dat hun classistische opvatting ingaat tegen het gebruikelijke idee van natuur door een classistisch perspectief op de natuur te bieden. Dit is belangrijk belangrijk, want twee fundamentele zinnen in zijn project vloeien hieruit voort.

De eerste zin verwijst naar het feit dat het anarchistische perspectief van emancipatie zowel individueel als collectief is. Dit betekent dat het zich beweegt van het private naar het publieke. De tweede zin is dat verantwoordelijkheid echter collectief is, maar ook individueel, en dit betekent dat het zelfverantwoordelijkheid tegen onderdrukking is.

Deze zinnen moeten begrepen worden binnen een universum van tegenstellingen waarin we soms ook onze eigen vijand zijn, omdat we onderworpen zijn aan dagelijks worden onderworpen aan de voogdij van instellingen. Hieruit is de horizon van de libertaire socialistische revolutie, en niet alleen als een *télos*, met andere woorden, als een doel zonder middelen, omdat de dwingende hiërarchie - die de tegenstellingen en onderdrukkingen in stand houdt en de verschillen tussen ras, klasse en sekse hiërarchiseert - dus effectief omvergeworpen zal worden door de socialistische revolutie, effectief omvergeworpen worden door de dagelijkse praktijk van anarchistische principes, zoals antiklerikale, antimilitaristische, antikapitalistische, antinationalistische, directe actie, zelforganisatie en anti-austeriteitsbeginselen. actie, zelforganisatie en anti-autoritarisme. Het zijn deze principes die anarchisten, het libertaire perspectief van FIGHT, en niet door activisme, want dat zijn we niet, als anarchisten niet voor of achter, maar aan de kant van degenen die eronder staan.

Anarchistische principes zijn daarom gericht op het vernietigen van de dwingende hiërarchie die gebaseerd is op het idee van overheersing. gebaseerd op het idee van overheersing. Een van deze principes is revolutionair revolutionair syndicalisme, een perspectief dat in 1906 in Brazilië ontstond en bijdroeg aan de algemene staking van 1917, tegen het reformistische en hiërarchische syndicalisme (bekend als geel), met de bedoeling om de intentie om een klassencultuur te creëren en te bevorderen, een ruimte voor arbeiders om dichterbij elkaar te komen. arbeiders, niet om de strijd uit te besteden, maar om een revolutionair begrip op te bouwen, als referentiepunt voor bevrijdende organisaties. als referentiepunt voor libertaire organisaties die in staat zijn vakbondswerk te begrijpen in de verhoudingen van de in de relaties van klassenstrijd, op de werkplek, en niet beperkt tot een fysieke ruimte of een hoofdkwartier. een fysieke ruimte of een hoofdkwartier. Het revolutionaire syndicalisme uitgevoerd door anarchistische anarchisten verdeelt de arbeidersklasse niet, het verdeelt haar niet, met andere woorden, het "kiest geen partij", maar begrijpt vooral het reële (het rijk van het concrete), met aan de ene kant de georganiseerde arbeiders als geheel. de arbeiders als geheel georganiseerd, en niet onder een doctrinaire ideologie, en aan de een revolutionair perspectief dat de heersende klasse begrijpt als een overheersingskracht die de macht van het volk vervreemdt. overheersing die de macht van de arbeiders vervreemdt, een ondergeschiktheid die soms door de vakbonds bureaucratie aan bewegingen en opposities. Een praktijk die militanten als massa manoeuvreert, principes hypothekeert en prioriteit geeft aan één partij.

Binnen het hierboven genoemde anarchistische perspectief van zelfverantwoordelijkheid, dat het private en het publieke, het individuele en het collectieve met elkaar verbindt, hebben

anarchistische vrouwen van meet af aan een grote rol gespeeld op het gebied van heteronomie. op het gebied van heteronomie en in de opbouw van het feministische denken als partij. en in de opbouw van het feministische denken als autonoom, dat wil zeggen niet opgeleid, en kritisch ten opzichte van het idee van de menselijke natuur. kritisch tegenover het idee van de menselijke natuur. Deze horizon, in tegenstelling tot de mythische algemeenheid over vrouwen geconstrueerd, het perspectief van gender geconstrueerd als geproduceerd op het gebied van cultuur, en niet als een biologisch feit, maar als het resultaat van historiciteit en tijdelijkheid, met andere woorden, van de situatie van vrouwen en hun eigen problemen. de situatie van vrouwen en hun eigen kwesties. Voor de anarchisten was de "vrouwenkwestie" de vraag" toegewezen aan het politieke leven en niet langer aan het natuurlijke leven dat vrouwen van hun eigen lichaam beroofde. haar eigen lichaam. Dit was belangrijk omdat het een impuls gaf aan het feministische perspectief als een context van onderdrukking, seksisme en uitbuiting.

Anarchistisch en libertair feminisme werd een ethisch-politiek project, radicaal en revolutionair project door de behoefte aan fysieke en materiële onafhankelijkheid toe te geven onafhankelijkheid van de tank/keuken/bed driepoot die vrouwen afhankelijk hield van mannen en man en in de toestand van zijn seksuele dienaar. Een toestand van overheersing die werd uitgeoefend door zowel de Kerk en de Staat, die de geest en het lichaam van vrouwen controleerden via het huwelijk, door geboortecijfers op te leggen, door haar te domesticeren, als moeder, dienstmeid, verpleegster, huisvrouw. Anarchisten hebben deze relatie van overheersing door de kerk en de staat over arbeiders, maar vooral over vrouwen. vrouwen, en dat is waarom elke revolutie, elk revolutionair proces, noodzakelijkerwijs gepaard gaat met de voor anarchisten noodzakelijkerwijs de bevrijding van vrouwen en vrouwenrechten inhoudt. Vanaf het begin van strijd, bijvoorbeeld, dachten anarchisten dat er een economie nodig was voor vrouwen om in hun eigen onderhoud te kunnen voorzien en om het huwelijk, een van de basisbeginselen van vrouwenrechten, te vermijden. en het huwelijk te vermijden, een van de fundamentele onderdelen van de keten van onderdrukking. van onderdrukking.

Het perspectief van anarchistische vrouwen als betrokken in een politiek-revolutionair ethisch project, dat uitgaat van de concrete werkelijkheid, benadrukt het constitutieve karakter van het vrouwelijke en van feminisme in het libertair socialisme. Om deze reden en om deze reden is het voor de binnen een politieke organisatie is het niet genoeg om alleen maar een fysieke ruimte voor vrouwen op te zetten, een vrouwen voor vrouwen, een vrouwensecretariaat of iets dergelijks, maar we moeten prioriteit geven aan de uitwisseling van kennis tussen arbeiders en uitwisseling van kennis tussen mannelijke en vrouwelijke arbeiders als dagelijkse praktijk, met andere woorden, als principe. principe. Anders versterkt het alleen maar de traditionele dualiteit tussen lichaam en denken, waarin mannen uitsluitend de rol van het denken krijgen en vrouwen de rol van de vrouwen de plaats van het lichaam - om bewonderd te worden, behandeld te worden als een accessoire, als een ding - waardoor het geloof in stand wordt gehouden dat het lichaam niet het enige is dat bewonderd moet worden, zo wordt het geloof in stand gehouden

dat vrouwen niet in staat zijn rationeel te denken, waardoor ze worden veroordeeld, zelfs in het bijzijn van een vrouw. haar, zelfs in het aangezicht van haar aanwezigheid, veroordelen tot "gebrek" in het dagelijks leven, of als ANDER van een absolute absolute, van een volledige EENHEID die man en mannelijk is. Dit perspectief handhaaft de logica en de plaats van overheersing waarin de een over de ander bestaat en niet met de ander, noch als de ander.

In deze zin, vanuit deze analyse van de conjunctuur die anarchisten hebben gesmeed, hebben ze altijd in het begrip van de praktijk van de principes - van zelforganisatie, directe actie, antiklerikaal, antikapitalistisch en van wederzijdse steun en klassensolidariteit - is dat de dagelijkse opbouw van een revolutionair project dat in staat is om bouwen aan een revolutionair project dat in staat is het leven te realiseren vanuit het perspectief van het libertaire socialisme. En zo is het, tot slot, de specifieke conditie van werkende vrouwen als een als structuur in de relatie van overheersing, maar ook als structurerende factor in het revolutionaire revolutionaire proces, die ten grondslag ligt aan het anarchistische perspectief van het niet distantiëren van werkende mannen en vrouwen van de van de revolutie en van individuele en collectieve bevrijding. collectieve bevrijding.

****Ondersteunende bibliografie**

BAKUNIN, M. Statisme en anarchie. São Paulo: Imaginário/Ícone, 2003. _____. Wetenschap en de vitale vraag van revolutie. São Paulo: Imaginário/Faísca, 2009. COLOMBO, E. Anarchismo, obrigação social e dever de obediência. São Paulo: Imaginário Imaginário, 2003. CORRÊA, F. Bandeira Negra: Het anarchisme opnieuw besproken. Curitiba: Editora Prismas, 2015 _____. Anarchisme, macht, klasse en sociale transformatie. Em Debat: Rev. Dig. Florianópolis, n. 8, p. 69-89, jul-dec, 2012. KROPOTKIN, P. Anarchistisch communisme. In: BALDWIN, Roger (red.) Kropotkin's Revolutionary Pamphlets. New York: Dover, 1970b. GOLDMAN, W. Mulher, Estado e Revolução. São Paulo. Boitempo, 2014. HECKERT, J. Over anarchisme: een interview met Judith Butler. Monstro dos Mares, 2010. MENDES, S. Anarchistische vrouwen in Brazilië (1900-1930): tussen vergetelheid en verzet. Verzet. Revista Espaço Acadêmico, n 210, p. 63-75, nov. 2018. _____. Anarchisme en feminisme: Libertarische vrouwen in Brazilië (1900-1930). Editora Prismas, p.173-205, 2018. _____. Companheiras: Anarchistische Vrouwen in São Paulo (1889-1930). São Paulo: Editora Faísca, 2021. MOURA, M. L. de. Vrouwen zijn ontaarden. São Paulo. Tenda de livros, 2018. RECLUS, É. Evolutie, revolutie en het anarchistische ideaal. São Paulo: Imaginário, 2002. SCHMIDT, M; VAN DER WALT, L. Zwarte Vlam: de revolutionaire klassenpolitiek van anarchisme en syndicalisme. Oakland: AK Press, 2009. Gepubliceerd bij het Instituut voor Anarchistische Theorie en Geschiedenis (ITHA) op 06/02/2023